

ΚΡΙΤΙΚΗ

Της **ΛΙΝΑΣ ΠΑΝΤΑΛΕΩΝ**

Μαλδίβες γεμάτες σκουπίδια

ΙΩΑΝΝΑ ΝΤΟΥΜΠΡΟΥ
Βορινή παραλία
 εκδ. Πατάκη, σελ. 227

Το «βιπ» δεν είναι ελληνική λέξη. Το λεξικό, όμως, την έχει, τονίζει η ηρωίδα στον σύντροφό της. Το «βιπ» είναι η ελληνική μεταγραφή του vip. Όταν οι εραστές του μυθιστορήματος φτάνουν στις Μαλδίβες, παραμένουν πολύ σημαντικά πρόσωπα ο ένας για τον άλλο. Όταν, όμως, η γυναίκα αρχίζει να αλέθει στο μυαλό της τα δεινά του δεσμού, ο παράδεισος βαθμιαία σκοτεινιάζει. Οι ημέρες φεύγουν πολύ γρήγορα, προμηνύοντας όχι μόνο το τέλος του ταξιδιού, αλλά και της σχέσης. Το εδεδημένο τοπίο συννεφιάζει η απειλή της απώλειας. Εγκλωβισμένη στις ζοφερές ατραπούς ενός ατέρμονου εσωτερικού μονολόγου, η αφηγήτρια αντικρίζεται με τη δαμόκλειο σπάθη της επιστροφής, ενώ την ίδια στιγμή νοσταλγεί μια άλλη επιστροφή, την επάνοδο στον εαυτό της.

Προτού ακόμη πατήσει στην προβλήτα του εξωτικού νησιού, με το ανησυχιακό όνομα Chimera, η ηρωίδα φοβάται πως ο εραστής της σχεδιάζει να την εγκαταλείψει. Στα πρόθυρα των σαράντα, έχει την αίσθηση πως ο χρόνος κυλάει εις

βάρος της. Η πιθανότητα του χωρισμού μεγεθύνεται σε υπαρξιακό όλεθρο. Την ανασφάλειά της επιτείνει η αδιάκοπη αντιζηλία της με μια φασματική γυναίκα, που μορφοποιείται στον νου της σαν μια καλύτερη εκδοχή της. Στην αντιπαραβολή εκείνη πάντοτε υστερεί.

Στις Μαλδίβες οι δύο εραστές περνούν μία εβδομάδα σαν μέσα σε καρτ ποστάλ. Την τελευταία μέρα το τέλος ξαφνικά αναβάλλεται χάρη στην απρόσμενη δωρεά του διευθυντή του ξενοδοχείου, ο οποίος τους προσφέρει άλλες επτά ημέρες. Η ανέλπιστα παράταση των διακοπών αντί να παραιτείται το όνειρο, επισπεύδει τους εφιάλτες. Ο άντρας εξαφανίζεται, επαληθεύοντας το εφήμερο της μορφής του, ενώ η αφηγήτρια, κλεισμένη σε μια καλύβα πολυτελείας πάνω από την άβυσσο, αφοσιώνεται στην αυτολύπηση. Κοιτούσε τον καθρέφτη και σκεφτόταν πως θα μπορούσε να αγαπήσει τη γυναίκα απέναντί της,

«αρκεί να προσπαθούσε να μ' αγαπήσει κι αυτή».

Ο διευθυντής του ξενοδοχείου, περιβεβλημένος λευκή κελεμπία και συμπεριφορά σαμάνου, τη συντρέχει, περιθάλλοντας τη θλίψη της με εντατικές συνεδρίες. Η σιβυλλική του σοφία θυμίζει

ψυχοθεραπευτή. Από την άλλη, μια μυστηριώδης καλλονή πλησιάζει την ηρωίδα και την περιλούζει με συμβουλές αυτοβοήθειας, όπου και πάλι αντηχεί η ψυχαναλυτική χροιά. Το αφηγηματικό τοπίο γίνεται ακόμα πιο εσωστρεφές, όταν η αφηγήτρια ανακαλύπτει τη βορινή παραλία. Εκεί

ξεβράζονταν τα σκουπίδια του νησιού. Αστόλιστη από εξωτικά διακοσμητικά, εκτεθειμένη στον ωκεανό, κρυμμένη από τα βλέμματα των παραθεριστών, η παραλία γέμιζε συντρίμια. Ήταν από κάθε άποψη το ιδανικό μέρος για να απαλλαγεί κανείς από τα προσωπικά του απορρίμματα.

Στο πρώτο της μυθιστόρημα

η Ιωάννα Ντούμπρου γράφει μια ερωτική ιστορία, εμφανώς μονόπλευρη, όπως είναι όλες οι ερωτικές ιστορίες. Εγκαταλελειμμένη στον παράδεισο, η ηρωίδα συνειδητοποιεί πως τόσο ο έρωτάς της όσο και ο χωρισμός δεν ήταν παρά μια «αυτοεκπληρούμενη προφητεία». Ο άντρας δεν διαδραματίζει ουσιαστικό ρόλο ούτε στη σχέση ούτε στο βιβλίο. Η φωνή του είναι δευτερεύουσα. Λειτουργεί περισσότερο σαν ενισχυτής που ανεβάζει την ένταση των χειρότερων φόβων της ερωμένης του.

Η Ντούμπρου δεν επαφίεται στις ευκολίες της θεματικής. Η στρωτή γλώσσα υποκρύπτει πυκνούς υπαινιγμούς, το εσκεμμένο μελόδραμα αναχαιτίζεται από το πικρό κιούμφορ, ενώ τα εξωφρενικά συμβάντα της πλοκής αποδεικνύονται αποκυήματα ενός μυαλού ζωσμένου από εφιάλτες, αλλά και από τη σφοδρή επιθυμία του ξυπνήματος. Χωρίς να είναι συγγραφικά άτολμη, η Ντούμπρου έχει τη σύνθεση να περιοριστεί στη συμπτωματολογία ενός ερωτικού δράματος, εκμεταλλευόμενη συνάμα πολύ έξυπνα τη συμβολική διάσταση του ταξιδιού. Θα ήταν παράλειψη να μην ειπωθεί επίσης πως το βιβλίο είναι καταφανώς καρπός σοβαρής δουλειάς.

